

Die ochtend voor ons vertrek naar Bandung was ik al heel vroeg wakker. Voor het eerst hoor ik de zangerige oproep voor het gebed van een moskee en heb genoten van de zonsopgang. Gerard maakt zoals gewoonlijk een uitgebreid ontbijt met vers gemengd tropisch fruit. Veel tijd om ervan te genieten is er niet, want de vrouw van Remy komt afscheid van ons nemen voordat ze naar haar werk gaat, onze boys staan al in de startblokken en uiteindelijk vertrekken we later dan gepland.

De tocht door het gebergte naar Bandung vordert langzaam maar is van een ongekennde schoonheid. Links en rechts sawa's, sommige net beplant bij andere zijn de rijsthalmen al rijp voor de oogst. We stoppen dan ook regelmatig om te genieten van al dat moois. Het is heel druk op de weg en daarnaast zijn er vele wegwerkzaamheden. Via Ciantjur rijden we richting Padalarang. Bij een rijstveld zet Djun de wagen onder een boom. Ik trek mijn sandalen uit en loop op het smalle pad tussen de rijstvelden. Ik wuif naar

Peter om mijn voorbeeld te volgen. Het is nog een hele kunst om te balanceren op de wat gladde paadjes. Hij wil van de vrouwen ongemerkt een foto maken,

maar zodra ze zien dat hij met zijn toestel in aanslag is, kijken ze op en laten ze een onverzorgd gebit zien. Vervelend is dat.

We passeren daarna, al hoog in de bergen, de rivier Tjitarum. In de verte is te zien dat er een nieuwe brug gebouwd wordt. Voorlopig moeten we de oude route volgen, waar de weg vol kuilen is.

Peter gaat iets verderop foto's maken waar een rookkolom is te zien. Een groep mannen is bezig de klappers van de bast te ontdoen en gooien die op een stapel. Wat ze aan het verbranden zijn is mij onduidelijk. Met brommers wordt de bast afgevoerd. Aangrenzend aan de weg is een tuin vol met fruitbomen en Bertie wijst me verschillende aan. We lopen een stukje

door en ver beneden ons stroomt de rivier bruin kolkend zijn weg langs het hoge gebergte. Een man aan de overkant is aan het vissen in een bootje. Djun heeft een pluk sereh in zijn hand. Natuurlijk wil ik die hebben en onder het toezien van beiden knip ik een lege plastic fles om de sereh in te doen met wat water. Die overleeft de tocht

wel, want Djun, door mij aangemoedigd, zoekt goede platen uit met de wortels. Wanneer Peter terugkomt, verschijnen er uit het niets twee mannen die gewapend zijn met een groot kapmes op de rug. Ze zeggen geen woord. Nou, ik moet er ff

niet aan denken om met het mes kennis te maken.

Djun loopt een rondje langs de auto en – oh grote schrik – hij ontdekt een kliknagel in de linker achterband. Hoewel ik nul verstand heb van auto's, dring

ik er bij hem op aan om de spijker erin te laten zitten en bij de eerste de beste garage te laten maken of de reserveband te gebruiken.. Het eerstvolgende dorp is klaarblijkelijk ingesteld op dergelijke mankementen, want het aantal gespecialiseerde reparatiegarages voor banden op de weg is niet te tellen. De tubeless band wordt keurig gemaakt. Ik kijk toe en het is boeiend

om te zien hoe vakkundig daarmee wordt omgegaan.

Bij een toko wordt gestopt en op de stoep rust ik uit en kom weer bij door het zonnetje. Ik heb niets te zoeken in die winkel en genietend steek ik een sigaretje op. Op de hoek een stelletje becakkerels die mij alleen aankijken. Ik sta op en bied ze een sigaretje aan. Later kijk ik toe hoe Peter probeert een rijdende becakman te fotograferen. Ik

word daardoor zo in beslag genomen, dat ik de pas gekochte sloop sigaretten die Peter voor mij gekocht heeft vergeet op de stoep van de winkel. Nu ja, hebben

de becakkerels ook maar eens een keer mazzeltoef, toch?

Natuurlijk hebben we onderweg diverse fruitstalletjes aangerand, o.a. duku, en al snoepend stoppen we bij een groot terrein waar allemaal eethuisjes staan. Djun en ik nemen opnieuw ketela bakar. Wat is dat toch voedzaam en heerlijk. Teh Botol

slaan we ook in, want om eerlijk te zijn, komen de flesjes water die als voorraad in de achterbak voor het grijpen zijn, mij de neus uit.

In enkele grote elektriciteitsmasten werken hoog in de lucht kleine kereltjes die reparaties uitvoeren. Vanaf een afstand grappen ze naar elkaar en er wordt flink gelachen. Wat een vrolijk volk zijn ze.

Laat in de middag komen we aan in hotel Sukajadi, waar we maar een nachtje zullen doorbrengen. We hebben een onwijs grote kamer die helaas geen balkon heeft.

Ik trek de kast open en zie twee sarong kimono's aan een kapstok en twee king

size badstof sloffen, een soort uniseks formaat. Overigens hangen die ook in Bogor en ik heb die niet gebruikt, evenals de sloffen.

We hebben onmiddellijk een klacht: de airco werkt niet. Nu ben ik niet zo dol op

een airco, maar helemaal zonder is het niet om te harden en de kamer is broeierig warm. Het hotel is in een U-vorm gebouwd. De pootjes van de U zijn het afsluitstuk van het restaurant. Bij het prachtig aangelegd zwembad nemen we een drankje en

ik ben weer van plan om lekker een paar rondjes te zwemmen. We hebben een kamer op de eerste verdieping, maar geen balkon. Op het salontafeltje een kleine tjobek als asbak en een rond doosje die later lucifers blijken te bevatten en in de badkamer een groter exemplaar voor de badspullen. Nu is het mijn gewoonte dat ik niet in de kamer ga roken waar we ook gaan slapen maar op de galerij, waar alle kamers uitkomen, steek ik een sigaret op. De galerij is twee verdiepingen hoog van hangplanten voorzien als een soort gordijn zodat de kamers aan de overkant worden gecamoufleerd zodat ik toch een gevoel

van privacy heb.

Ik geef Peters Adidas sloffen een goede wasbeurt, evenals de mijne, want door het modderig gedoe in Sukabumi, zijn ze aardig vervuild. Ik trek de badslippers aan en klepper als een ooievaar door de kamer. Wanneer ik op het punt sta om naar beneden te lopen met

mijn zwempak aan, scheurt de hemel open en krijgen we een ouderwetse tropische bui. Er moet een lift zijn in het hotel, maar het zal wel aan mij liggen, want ook onze bagage is via een trap naar onze kamer gebracht. Aan de muur richting restaurant hangen vele foto's zoals Bandung er vroeger heeft uitgezien. Ik heb er belangstelling voor en ga naar de receptie om te vragen of ze die afbeeldingen te koop hebben. De juffrouw raadpleegt de computer en jullie raden misschien het antwoord al, want ze zijn nét uitverkocht.....En gij gelooft dat?

De stoelen bij het eethoekje zijn van jati hout en keihard om op te zitten. Om het wat comfortabel te maken haal ik wat kussens van de zitbank. Mismoedig kijk ik naar de regen en heb niet eens zin om naar het restaurant te gaan voor het diner, ook al kan ik via de galerij daar droog

komen.

We bestuderen de menukaart en via roomservice bestel ik voor mezelf pisang goreng kipas (waaivorm) en saté ayam voor Peter. Het smaakt eigenlijk naar meer, maar we zijn allebei afgedraaid. We hebben er zes uur over gedaan om in Bandung te komen en de volgende ochtend wordt het vroeg dag want afgesproken is om 07.00 uur te vertrekken naar Pangandaran dat is een eind weegs.

Ik ben nog van plan om naar het Dago theehuis te gaan waar een prachtig panorama is te zien op Bandung. Onderweg vraagt Bertie nog of we de Angklungschool willen bezoeken.....'Al', of naar een plaats waar wajangpoppen worden gemaakt, ook al gezien.

We steken heel wat op van zijn verhalen. Zo vertelt hij dat West Java 75% van de textiel levert en de

grootste fabrieken heeft in thee. Bandung wordt in de boeken omschreven als een oninteressante universiteitsstad. De enige reden om er een oponthoud te

maken is wellicht de Tangkuban Prahū, een vulkaan die er 35 kilometer vandaan ligt. Verder wordt ook vermeld dat Bandung een lawaaiige, uitgestrekte stad is, die niets aantrekkelijks heeft. De Tangkuban Prahū hebben we verschillende keren bezocht op onze voorgaande reizen. In het regenseizoen kan het gevaarlijk glad zijn en ik wil toch wel zonder botbreuken

mijn reis voortzetten. Overigens vallen alle plannen letterlijk in het water door de hevige moessonregen en opgelucht duiken we in ons king size bed.

Wordt vervolgd,
Mila